

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.462 van 6 maart 1996
in de zaak A. 64.253/IV-15.184.**

In zake : 1. de n.v. Herman VERBOVEN,
2. de n.v. ERIXHONDA,
3. de n.v. MOTOWORLD,
4. de b.v.b.a. OCCASIEMARKT DE ZWARTE AREND,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten B. GOOSSENS en H. SEBREGHTS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 33

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Vervoer,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. VAN BEVER,
kantoor houdende te GRIMBERGEN,
Vinkenstraat 18.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat de
n.v. Herman VERBOVEN, de n.v. ERIXHONDA, de
n.v. MOTOWORLD en de b.v.b.a. OCCASIEMARKT DE
ZWARTE AREND op 26 juni 1995 hebben ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
koninklijk besluit van 6 april 1995 tot wijziging van
het koninklijk besluit van 10 april 1974 houdende
algemeen reglement op de technische eisen waaraan de
bromfietsen, de motorfietsen en hun aanhangwagens moeten
voldoen;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 januari 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 februari 1996;

Gehoord het verslag van Staatsraad M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat M. VAN BEVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de relevante gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De verzoekende partijen stellen professionele invoerders en wederverkopers te zijn van twee- en driewielers.

1.2. Artikel 3 van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de bromfietsen, de motorfietsen en hun aanhangwagens moeten voldoen, zoals gewijzigd bij koninklijke besluiten van 27 april 1976, 16 december 1981 en 21 december 1983 luidde vóór het

bestreden koninklijk besluit van 6 april 1995 als volgt :

"§ 1. Elk voertuig dat in België gebouwd of gemonteerd is of dat in België ingevoerd is onder dekking van een aangifte ten verbruik moet het voorwerp van een goedkeuring per type uitmaken.

Die goedkeuring, verleend door de Minister van Verkeerswezen of zijn gemachtigde, is bestemd om vast te stellen of het voertuig voldoet aan de voorschriften van dit besluit.

§ 2. Het te koop stellen en de verkoop met het oog op aanwending op de openbare weg, evenals het op de openbare weg in verkeer brengen van voertuigen die niet volstrekt gelijkvormig zijn met het overeenkomstig § 1 goedgekeurde type, is verboden.

§ 3. De Minister van Verkeerswezen of zijn gemachtigde kan, bij wijze van uitzondering, de goedkeuring en het in verkeer brengen van een voertuig als alleenstaand geval toelaten volgens de procedure en de goedkeuringsvoorwaarden die hij vaststelt.

Dergelijke toelating mag slechts verleend worden mits de verzoeker kan bewijzen dat :

a. ofwel de in de artikelen 3 tot 7 van dit besluit bedoelde goedkeuringsprocedure niet te verwezenlijken is en dat het een voor zijn persoonlijk gebruik bestemd voertuig geldt;

b. ofwel het voertuig werd ingevoerd ter gelegenheid van een verhuizing door een persoon die in het buitenland gevestigd was en die zich, hetzij tijdelijk, hetzij definitief, in België vestigt";

1.3. Alsdan blijkt de administratieve praktijk te zijn gegroeid dat de verzoekende partijen de door hen in België te koop aangeboden motorfietsen rechtstreeks bij de verwerende partij laat keuren overeenkomstig het hiervoren overgeschreven artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974.

Die praktijk heeft aanleiding gegeven tot de omzendbrief van 21 november 1994 waarin duidelijk is gesteld dat de uitzonderingsregeling vervat in even genoemde bepaling niet mag worden gebruikt voor beroepsmensen zoals garagisten, import-exportfirma's, enz...

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die omzendbrief, ingesteld door onder meer de eerste en tweede verzoekende partij, is door de

Raad van State in zijn arrest nr. 53.014 van 19 april 1995 verworpen omdat door de omzendbrief de rechtstoestand van de verzoekende partijen niet werd gewijzigd.

1.4. Met het bestreden koninklijk besluit wordt § 3 van artikel 3 van voornoemd koninklijk besluit van 10 oktober 1974 aangevuld met volgende leden :

"Deze toelating geeft aanleiding tot de afgifte van een document, genaamd 'proces-verbaal van goedkeuring als alleenstaand geval'.

De voor het opstellen van het proces-verbaal van goedkeuring vereiste testen worden uitgevoerd en het verslag terzake wordt opgesteld door een instelling belast met de controle van de in het verkeer gebrachte voertuigen.

Dit proces-verbaal vereist geen uitreiking van het gelijkvormigheidsattest van het model zoals opgenomen in bijlage 1".

Artikel 2 van het bestreden besluit dat artikel 7 van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974 vervangt, stelt nieuwe hogere tarieven vast voor de goedkeuringskosten.

2.1. Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen hun belang bij de onderhavige procedure hierin zien dat zij voor het verkrijgen van een proces-verbaal van goedkeuring als alleenstaand geval retributies dienen te betalen "die meer dan tienmaal hoger liggen dan de retributie van vóór 1 mei 1995 en eveneens verplicht worden de motorfietsen aan een keuring door een onafhankelijke instelling te onderwerpen";

2.2 Overwegende dat de verwerende partij het belang van de verzoekende partijen betwist; dat zij betoogt dat uit de niet door het bestreden besluit gewijzigde tekst van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974 volgt dat de verzoekende

partijen als niet-particulieren helemaal geen proces-verbaal van goedkeuring als alleenstaand geval kunnen aanvragen en dus ook niet door de geviseerde aan het koninklijk besluit toegevoegde of gewijzigde bepalingen kunnen worden benadeeld; dat zij desbetreffend nog verwijst naar de circulaire van 21 december 1994, waarin duidelijk wordt gesteld dat de in evengenoemd artikel 3, § 3, voorgeschreven procedure van goedkeuring als alleenstaand geval niet mag worden gebruikt voor beroepsmensen zoals garagisten, import-exportfirma's enz... en naar 's Raads arrest nr. 53.014, n.v. VERBOVEN en cons., van 19 april 1995, waarin de Raad heeft gewezen dat die circulaire niets anders doet dan overnemen, uitwerken en in herinnering brengen wat in artikel 3, § 3, staat; dat de verwerende partij nog benadrukt dat "andersluidende verklaringen, afgelegd door Febiac, de v.z.w. GOCA of door een individueel keuringsstation niet stroken met de tekst van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974 (zoals dit al bestond voor het thans bestreden koninklijk besluit van 6 april 1975)";

2.3. Overwegende dat uit het door het bestreden besluit ongewijzigd gelaten en sub 1.2. gereproduceerd gedeelte van artikel 3, § 3, van het koninklijk besluit van 10 oktober 1974 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de bromfietsen, de motorfietsen en hun aanhangwagens moeten voldoen blijkt -en zoals overigens reeds door de Raad van State in zijn arrest nr. 53.014, n.v. VERBOVEN en Cons., van 19 april 1995 werd vastgesteld- dat de goedkeuring van een voertuig als alleenstaand geval een uitzonderingsregeling betreft die alleen geldt voor voertuigen welke met het oog op persoonlijk gebruik worden geïmporteerd; dat dienvolgens de goedkeuring van twee- en driewielers op aanvraag van professionele invoerders en wederverkopers niet ressorteert onder de uitzonderingsbepaling van evengenoemd artikel 3, § 3; dat, aangezien de verzoekende partijen op grond van die uitzonderingsbepaling, die zelfs in

geval van schorsing van het bestreden koninklijk besluit onverkort blijft bestaan, geen goedkeuring van de door hen geïmporteerde en voor verkoop bestemde voertuigen als alleenstaand geval kunnen verkrijgen, zij hun belang niet rechtsgeldig kunnen putten uit enerzijds de verhoging van die goedkeuringskosten als alleenstaand geval, noch uit het feit dat de voor het opstellen van het proces-verbaal van goedkeuring als alleenstaand geval nodige testen worden uitgevoerd door een instelling belast met de controle van de in het verkeer gebrachte voertuigen; dat de Raad geen rekening kan houden met het belang gepuurd uit een mogelijke niet met de vigerende reglementering overeenstemmende praktijk,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes maart 1900 zesennegentig, door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.